

социалистически лагер. Георги Марков е предположил, че става въпрос за допуснатата грешка у цензурата. И тъй като произведението става много популярно, грешката става някак си непоправима. Произведението поражда все пак много въпроси, които, изглежда, ще останат без отговор. Човек може също да се запита колко точно генералният секретар е успял да прочете дебелия роман. Втората критика в „Литературен фронт“ съвсем не е край на възникналия обществен спор. Вместо това партийният вестник „Работническо дело“ започва настъпление с дълга статия, която осъжда злополучните критици, прочели романа погрешно, без да са чели съветска литература по творчески начин, в резултат на което са се отдалечили от живота и са застинали в догми.

Според изследователката Екатерина Иванова генералният секретар се е разярил заради появата на различаващи се мнения за романа, след като той го е похвалил (макар и само в лично писмо). Спонтанни обществени спорове не са позволени по това време. От протокола на Съюза на писателите проличава колко осъдителен е бил този спор. Той се е считал за особено опасен, тъй като се е смятало, че разногласията могат да радиират и се прехвърлят в полето на политиката и идеологията. Направената грешка е била толкова сериозна, че освен Зарев много други критици и писатели са били освободени от длъжностите си, например редакторът на вестник „Литературен фронт“. При тези чистки вината не е била проучвана много. Случаят „Тютюн“ е бил използван и против други, освен главните противници (опоненти). Говори се, че след това „Тютюн“ става табу, или минно поле, към което човек трябва да се приближава внимателно.

Но дори и статията във в. „Работническо дело“ не е могла да одобри първото издание изцяло. Писателят е бил призован да напише едно разширено второ издание, което излиза през 1953 г. В него дялът на партизаните и другите положителни герои е увеличен като противовес на отрицателните герои. Творбата става с около 250 страници по-дълга. Писателят бива задължен, независимо от нежеланието си, да участва в много срещи, на които се оценява произведението. Там той благодари за съветите, които е получил от партията и народа.

Естетически решението не изглежда сполучливо, а по-скоро сблъсъкът между два вида естетика става по-ясен. Останали са все още типичните за ранното творчество на Димов черти - смяната на перспективата, полифонията и вътрешните човешки противоречия. Тези особености на модерния роман го правят